

חלקי בקהילתי

יהי חלקי עמהם

הרה"ג ברוך צבי גרינבוים שליט"א | ראש ישיבת דרך ה' - חלקי בקהילתי

תורתי בקהילתי

ליבת הרעיון של תנועת חלקי בקהילתי היא הקמת קהילות לבוגרי הישיבות - כדי שלא יישאר אף בוגר ישיבה עובד בלי קהילה משלו. אך קהילה לצורך מה? כדי שיהיה מקום נוח להתפלל? זה נכון, אבל כשביל 'נוחות', לא מקימים תנועה... אולי כשביל שהחרדי העובד ישתתף בשיעור תורה לפחות פעם בשבוע? חשוב מאוד, אבל לא מספיק... אולי כשביל שאנשים לא ירגישו מנותקים, ושיהיה להם מקום שהם ירגישו בו בבית? אכן, שייכות זה חשוב, אבל לשם מה בעצם? מה חשיבותה של השייכות, עד שבגינה הוקם ארגון 'חלקי'?

התשובה היא, ש'חלקי' הוקמה, כדי לגבש את החברים העובדים בכל שכונה ל'קהילה תורנית בצמיחה'. לא סתם קהילה שהמכנה המשותף שלה, רק בהיותה מורכבת מחרדים עובדים. עובדה זו אינה מספיקה כדי לפתוח קהילה... קהילה ראויה היא קהילה צומחת. קהילה מגובשת העולה ומתקדמת בעבודת ה', ומהי 'קהילה בצמיחה'? זו קהילה לומדת!

כך מלמדנו התנא במסכת אבות: "עשרה שיושבים ועוסקים בתורה - שכינה שרויה ביניהם". המשנה אינה מלמדת את החובה של כל יהודי לעסוק בתורה, דבר הידוע זה מכבר. היא מלמדת את סודה של הקהילה התורנית, שחבריה המבקשים את הדרך שתשרה שכינה ביניהם - "יושבים ועוסקים בתורה". כל זמן שכלב הקהילה יהיה 'מעמיד' מרכזי של עיסוק בתורה - הקהילה תצמח ותשגשג. קהילה בצמיחה היא כזו שחבריה נפגשים יחד, מתפללים יחד, נהנים להיות ביחד, ובעיקר לומדים ביחד. דווקא ה'יחד' הלימודי, הוא זה שמייצר את השייכות והחבורה שכולנו זקוקים לה. הקמת קהילה אינה אידיאל העומד בפני עצמו. הקהילתיות היא כלי שאיתו אנו מתפתחים ומתקדמים יחד, וכל תוכנית למידה שיחליטו עליה החברים יחד - תהיה עוד נדבך בהצלחתה של הקהילה.

אלול - 'ליבי אומר לי' פעמים רבות אנו חושבים, די בצדק: לו רק היו לנו היום נביאים שמדברים בשם ה', יכולנו לדעת בבירור את רצון ה' - בכל מיני צמתיים של חיינו. אכן, הנביאים בשעתם נשלחו מאת ה' להודיע את דבר האלוקים, ומאז שפסקה נבואה מעמנו, נותרנו נבוכים בגלות, בלי לדעת את פשר המאורעות סביבנו, ומה עלינו לעשות בכל מיני מצבים בחיים. אך למרות שאין לנו נביאים, לא יעלה על הדעת שקול ה' נעלם מחיינו לגמרי - בלי יכולת 'לשמוע' בצורה כלשהיא את דבר ה', שהרי כבר הובטח לנו 'כי לא יטוש ה' עמו'.

את הסוד על המקום ממנו בוקע קול

לומדים ביחד

צילום אילוסטרציה: ברוך יערי

ה', מגלה לנו דוד המלך במזמור 'לדוד ה' אורי וישעי': "לך אמר ליבי בקשו פני, את פני ה' אבקש, אל תסתור פניך ממני..."

מה פירושו של פסוק זה?

בפסוק זה מגלה דוד שהמקום ממנו יכול להתגלות לנו דבר ה', הוא המקום הכי קרוב אלינו, הלב שלנו. בפסוק מתאר דוד המלך איך הוא שומע קול פנימי הבוקע מעומקי הלב וקורא לו "בקשו פני". דהיינו, חפש את קרבתו של ה'. הקול הזה, איננו קול דמיוני. הוא קול אמיתי שנשלח מה' ישר אל הלב, ומייצר געגועים ורצון להתקרב אליו, ואכן דוד נענה לקריאה ומצהיר: "את פני ה' אבקש!"

ממשיך דוד המלך ואומר: לכן רבש"ע,

תנועת 'חלקי' הוקמה, כדי לגבש את החברים העובדים ל'קהילה תורנית בצמיחה'

בגלל שהצלחתו לשמוע את הקול שלך הנשלה אלי אל תוך ליבי, ואני מחפש ומבקש את פניך - אזי "אל תסתור פניך ממני" - תגלה לי את פניך ותראה לי את קרבתיך.

אלול - געגועים

אלול הוא תקופה של געגועים וחיפוש אחר קרבת ה'. המצפן שיכול לנווט את המסע השנתי שלנו אל קרבת אלוקים - לא נמצא במקומות רחוקים ועלומים. הוא קיים בקול שקט אך יציב בתוך הלב. אם רק נשכיל להשקיע את רעשי הרקע השנתיים של החיים, נצא קצת להתבודד עם עצמנו (חשבתם פעם מהיו ה'עצמנו' היה שאנחנו? רוצים להיות אותו?) ונמצא לנו כמה שעות של שקט, נוכל 'לשמוע' מתוך הלב - קולות אלוקיים המצביעים בבירור על הכיוונים הנכונים שעלינו לעשות.

פעמים רבות השתמשו רבותינו הראשונים והאחרונים בביטוי 'ליבי אומר לי'. כי כשיהודי מטהר את הלב שלו באמצעות תלמוד תורה, תפילה ועבודת המידות - הכוללת ענווה, ויתורים אישיים והתגברות על כעסים. כשהאגו מפנה את מקומו והלב מתנהק מרעשים, יכול להישמע קול ה' שמדבר ומדריך ומכוון, מרגיע ונותן דרכים חדשות ותקווה.

אלול בחלקי

אין זה סוד שבזמן אלול ותקופת החגים, מרגישים בוגרי הישיבות העובדים - געגוע וצורך להיות שייכים לאווירת ה'אלול' הקיימת בעולם התורה. תוכנית לימוד קהילתי, בה נפגשים חברי הקהילה ומתקדמים יחד על בסיס יומיומי - תאפשר לחברים ולבני משפחותיהם להרגיש יותר את חמימות המאירה של חודש אלול ולזכות לשנה טובה ומאושרת.

שולמן ישלם?

מדור הלכתי

עמוד 2

להדליק ניצוץ

חלקי בעבודתי

עמוד 3

השפעה מבחץ

נחמדים מזהב

עמוד 4

אלול בחלקי

בתוך קהל ועדה

עמוד 5

בלי הצגות

צעירי חלקי

עמוד 6

אחזתני פלצות

דברים כהווייתם

עמוד 8

חלקי בקהילתי

תשלח קבלה לסעיף 46

מי ישלם את הקנס

שאלה: מנהל מוסד יצא עם כמה מהעובדים שלו, לטיול באזור ים המלח. הם נסעו בשני רכבים, אחד של המנהל, והשני של אחד העובדים. הם חנו בכחול לבן, ומתוך מחשבה שפקחים לא מצויים באזור, לא שילמו על החניה. כאשר חזרו, התברר שפקח אכן ביקר שם, ונתן לשני הרכבים קנס בסך 100 ₪. מנהל המוסד הרגיש אחראי, וביקש מהעובד את טופס הקנס באמרו שהוא ישלם עבורו. כעבור חודשיים קיבל הנהג הודעת התראה על הקנס שלא שולם, והתקשר למנהל להזכירו תוך שהוא מדגיש שהקנס יגדל אם לא ישולם בזמן הקרוב. הלה התנצל מאוד, והבטיח שישלם מיד, אך שוב הזניח את העניין, וכעבור חודש הוטל עיקול בסך 280 ₪ על העובד. כעת הוא תובע מבעל המוסד לשלם את הקנס המקורי וגם את התוספת שנגרמה בגלל התעכבותו, אולם בעל המוסד טוען שהוא התחייב לשלם רק את הקנס המקורי. מה הדין?

שגם בדיני אדם חייב לשלם משום שנחשב הדבר ל'גרמי' [ראה בהרחבה: 'גרמא' ו'גרמי' - חלקי בקהילתי 277] שהרי בהלכה מבואר שאדם הסומך על חברו שיציל אותו מהפסד, וחברו שידע על כך התרשל ונגרם נזק, חייב לשלם.

שאלה: חמישה בני משפחה, הזמינו מונית לנסיעה מחוץ לעיר. הנהג סירב לקחתם, משום שבמונית יש מקום רק לארבעה נוסעים, אך אבי המשפחה אמר שהם מוכנים להידחק בספסל האחורי, והוא מקבל על עצמו לשלם את הקנס, במידה וייקנסו על הנוסע הנוסף.

תשובה: ההלכה היא בדיוק הפוך מטענתו של בעל המוסד. את ה-100 ₪ המקוריים הוא אינו חייב לשלם, ואילו את התוספת שהתווספה עקב העיכוב שלו הוא ודאי חייב לשלם בדיני שמים, ובפשטות אפילו בדיני אדם.

בנוגע לקנס המקורי אין עליו חיוב לשלם כלל, משום שמעיקר הדין הנהג הוא זה שנקנס והוא חייב לשאת בתשלום, ולמרות שהוא נטל על עצמו את התשלום, הדבר לא נעשה על ידי קנין שמחייב אותו לשלם, והדבר דומה למי שראה את חברו מקבל קנס, והרגיע אותו שהוא ישלם עבורו, שאין בזה שום התחייבות וחוב.

לעומת זאת, בנוגע לתוספת שנקבעה עקב ההתעכבות מלשלם, נראה פשוט שחייב בדיני שמים מדין 'גרמא', ואפשר

השכירות. לפיכך התחייבותו לשלם את הקנס, היא כהתחייבות לשלם את שכרו עבור פעולה זו.

אין זה דומה למקרה הקודם שהבאנו, שם כתבנו שהבטחה בלבד אינה מחייבת לשלם את הקנס, משום ששם מדובר בקנס שכבר ניתן לנהג, ולא מדובר במקרה שעל סמך הבטחה זו פעל הנהג באופן שהביא לקנס, והבטחה מסוג זה שלא יצרה שום חיוב אצל השני, אין בכוחה לחייב מצד הדין.

שאלה: כהמשך למעשה הקודם, מה היה הדין אם במהלך הנסיעה נהג המונית נסע מעל המהירות המותרת, ומחמת כך עצר אותו שוטר ממשטרת התנועה בשביל לקנס אותו על הנסיעה המהירה, ותוך כדי רישום הדו"ח הוא שם לב לכך שישנם 6 אנשים במונית, ורשם לו דו"ח גם על כך. האם מזמין הנסיעה היה חייב לשלם לנהג על הקנס?

תשובה: אחד מפוסקי זמננו הביא ששאלה זו נשאלה למרן הגר"א ל שטיינמן זצוק"ל, והוא השיב שמסתבר שהנוסע פטור מלשלם את הקנס, משום שנחשב הדבר כאילו הנהג הביא על עצמו את הקנס במה שנסע במהירות ו'התגרה' בשוטרי התנועה, והביא כראיה לזה את הגמרא שאומרת ששומר שכר שגרם במעשיו שיבואו עליו שודדים ויקחו ממנו באונס את החפץ שעליו הוא שומר, שחייב לשלם לבעלים הגם שבדרך כלל שומר שכר פטור באונס. והוסיף עוד לטעון שמסתבר שהוא לא קיבל על עצמו לשלם את הקנס באופן שהנהג הוא זה שגרם לכך שהקנס יבוא עליהם, וכמו שפשוט שאם הנהג היה עוצר ליד שוטר ואומר לו 'תראה כמה נוסעים אני מסיע' שלא היה הנוסע חייב לשלם לו את הקנס, כך גם במקרה זה.

במהלך הנסיעה אכן עצר אותו שוטר וקנס אותם. האם מזמין הנסיעה חייב לשלם את הקנס, או שהוא יכול לומר לנהג שהוא רק הבטיח, והבטחה בלבד אינה מחייבת, כפי שראינו בתשובה הקודמת?

תשובה: התחייבות מסוג זה מחייבת על פי ההלכה, ולכן אם יש נהג מונית שאינו רוצה לנסוע באופן שאחד הנוסעים נוהג שלא כחוק, ואותו נוסע מבטיח לו ומקבל עליו לשלם את הקנס באם הוא ייקנס, חייב הנוסע לשלם את הקנס. הסיבה לכך היא שנחשב הדבר כאדם השוכר פועל לעשות דבר מסוים שעלול לעלות כסף נוסף [של הקנס], והרי זה חלק מהסכם

הרב עונה לשאלות בהלכה בטלפון: 058-3279418 | או במייל: E0583279418@gmail.com

בוגר ישיבה, יש לך כבר קהילה משלך?

חלקי בקהילתי 02-6260115

עורו ישנים

קול השופר שהחל להישמע השבוע מידי בוקר בבתי הכנסת, פועל על כל אחד מאיתנו בדרך שונה. יש מי שמזכיר לעצמו את המשפט המחכה לנו בעוד פחות מחודש, ויש מי שנזכר בערגה בימים הנוראים, בקרבה לה' ובהתחדשות הגדולה. יש מי שנחרד מקול תקיעת השופר הנשמע בעיר, ויש מי שמתמלא געגוע של אהבה. אין מי שנשאר אדיש לקול התקיעה, שיש בה גם צליל של אזעקה, העוקר אותנו משגרת החיים, ומזכיר שיש עוד כל כך הרבה מעבר.

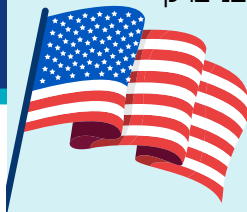
כמעט חודש ימים יישמע קול השופר, ולכל יום צליל ייחודי משלו. אולי כי יש כמה נקודות בהן אנו נדרשים להתעורר, כלליות ופרטיות. של ביתנו, של עמנו, וגם של קהילתנו. כל אחד מאיתנו הוא חלק מציבור, ונושא באחריות על הסובבים אותו. הרב ליפשיץ שליט"א במדורו 'חלקי בעבודת' המתפרסם בעמוד זה, מספר בשבועות האחרונים על אשר ראו עיניו בארצות הברית של אמריקה, והמסר הברור העולה מדבריו הוא האחריות הנדרשת מאיתנו על סובבינו.

לקראת חגי תשרי, בהם כולנו מתכנסים אל תוך בתי הכנסיות, יושבים יחד בסוכות, ורוקדים עם ספר התורה בשמיני עצרת. אולי נקדיש יום אחד של קול השופר, להתעוררות בנושא זה, שהוא מהותה של תנועת חלקי בקהילתי: "שלא יישאר בוגר ישיבה בלי קהילה". נתבונן במבט מעמיק על השכונה שלנו, ונחשוב מה עוד אפשר לעשות כדי לייסד קהילות של בוגרי ישיבות, תוססות ופורחות, מזמינות ואוהבות, שמחות ומתפתחות.

קריאה מחכימה ומהנה
המערכת

הרה"ג שלמה ליפשיץ

רב הקהילות החרדיות הר יונה ג' ויסודות בני ברק

להתבונן בתמונה הגדולה

הרב ליפשיץ מתקרב לסיום המסע בארה"ב, ומשתף אותנו בשלב הסיכומים

פרק י - רגשי אהבת ה'

המחשבה על האחריות האישית בגולה, הזכירה לי שוב את מה שסיפר לנו ראש הישיבה הרב אהרן לופיאנסקי שליט"א: נער מבית חסידי, שנפל ל"ע להתמכרות, הלך למכון גמילה. כשסיים את התהליך נתנו לו חונך-חבר שאם חלילה ירגיש נפילה, יתקשר אליו, והוא יבוא לתמוך בו. יום אחד הוא היה במנהטן וכמעט נכשל, החונך לא יכל לבוא, אבל שלח את החונך שלו. הם נפגשו בפתח בית קולנוע במרכז מנהטן, כושי גדול ממדים, שהתקרב אליו, נקב בשמו, חיבק אותו ואמר: "אלוקים אוהב אותך, אל תעשה לעצמך דבר שיעשה לך רע". הנער החסיד אמר לראש הישיבה, שזו הפעם הראשונה שהוא שמע שאלוקים אוהב אותו.

נראה שהמציאות כאן בארץ כיבתה כל ניצוץ בלב. אנשים מסתובבים ללא התלהבות של קדושה כי לא נלחמו ולא הקריבו בשביל להיות ברמתם הרוחנית, זה הפך להיות מובן מאליה, ועוד נדרשים הישגים גבוהים. כך מסתובבים אנשים רבים עם תחושת כשלון, הם לא הצליחו להיות "גדולים" כמו שמובן מאליה להיות... והם בוודאי לא יודעים שה' אוהב אותם.

כשאדם עושה דרך, ומעורר את עצמו להתלהבות של קדושה, כשאדם אחראי על עצמו, יש לו סיפוק בעבודת ה'. הוא מרגיש אוהב והוא ממילא אוהב, ועולה ומתעלה.

אסור להיכנע לתחושת הכשלון המקננת בנו.
ה' אוהב אותנו ומצפה לנו שנתקרב

פרק יא - תמימות

בכל ימי המסע נסענו באוטובוס, של נהג חסיד מסקווירא. רגע לפני שנכנסתי לשדה התעופה, ניגש אלי הנהג שגדול ממני בשנים רבות, לחץ את ידי בחום והתרגשות, וביקש בהתרגשות ברכה על צאצאיו שימשיכו בדרך התורה והמצוות. "רק על זה אני מבקש" הוא אמר בתמימות וטוהר. אינני ראוי לברך, וגם לא ראוי שיתרגשו ממני... וטוב שכך. אבל המראה הזה לא סר ממצחשבתי. יהודי אמיתי שניגש לרב בתמימות, ללא הסתייגות מחמת ההשתייכות השונה, הוא חסיד ואני ליטאי, ללא המחשבה על הבדלי הגילאים בינינו. ניגש ומבקש ברכה. כך נראה יהודי עם כבוד לתלמידי חכמים, עם כבוד לתורה, ללא שהתקלקל מהחספוס הישראלי.

שמתי לב מה קרה לי כאן. בערב שבת קודש זיכני אחד מן החברים והביאני לבית מדרשו של מרן האגרות משה, שהוא מורי ורבי מספריו. לא זכיתי להכיר, אבל כל ימי אני הוגה בתורתו ודבק בספריו. והנה אני בבית מדרשו, ליד מושבו המיוותם, ושולחנו עליו למד כל כך הרבה תורה. הבטתי על קירות בית המדרש וחשבתי - אלו הקירות שזכו להיות משכן לאדם הגדול בענקים. ניגשתי ונישקתי את השולחן בערגה.

בארץ ישראל, זכינו לשפע רוחני, שהסיר מעלינו אחריות, גרם לנו תחושת כשלון, וחסיל לנו את התמימות. צריך לחפש דרכים לשוב אל התמימות, אל הטהרה, אל האחריות, ואל האחדות. להשאיר את הניצוץ הזה דלוק, ולדאוג ללבות את האש ברגשי קודש.

חלקי בתרומתי

חרדי עובד-חבר הקהילה.

חזון הקהילות של 'חלקי בקהילתי'
רואה את הצלחתה של כל קהילה
בתרומתו האישית של כל אחד מהחברים
להצלחת הקהילה. לכל אחד יש יחודיות משלו
שאותה הוא צריך לתרום לקהילה.

ככה מרגישים חלק. ככה מרגישים משמעות. ככה מרגישים קהילה

תגיד חבר, מהי תרומתך האישית בקהילתך?

מאת: חברי הקהילה

מוקד קהילות: 02-6260115 ©

השפעות זרות

בלי שנשים לב, יכולה מערכת הערכים שלנו להיטשטש והמצפן נאבד

ובדורנו - דור של רעש, בלבול והערצה עיוורת להצלחות חיצוניות - עלינו לשמור מכל משמר שלא תיטשטש בעינינו ההערכה האמיתית לבני תורה המקדישים את חייהם ללימוד התורה, שמעמידים עצמם ומשפחותיהם על יסוד של קדושה ושקידת התורה. אל לנו למדוד את ערכם בכלים של העולם החיצוני, אלא להוקירם באמת ובתמים כעמוד האש ההולך לפני המחנה. כך נזכה להחזיק בערכים שלנו בגאון, ולא לתת ללעג ולביטול שמסביבנו לכרסם בנו. ושנזכה כולנו להמשיך את קדושת התורה מדור לדור, בגאון של אמת ובשמחה פנימית.

שחשוב בעיניהם הופך להיות חשוב גם בעיניו. כך, חלילה, נשמע צחוק הלעג גם מבפנים.

וכך נבין את דיוק לשון התורה: כלפי האומות שמחוץ לארץ נאמר "הגויים", ואילו כלפי היושבים בארץ נאמר "מערי העמים". וכבר ביאר המלבי"ם בתהילים צ"ו, ש"לשון גוי" מבטא קיבוץ פשוט, ואילו "עם" מבטא התאספות סביב ערך וחשיבות. תחילת ההשפעה היא לימוד מהתאוות של "הגויים", אולם סופה - הפנמה של ערכיהם, עד שנעשה חיבור אליהם בתור "עמים".

דברים דומים כתב גם הגאון רבי אייזיק חבר (מתלמידי הגר"א) על יצר הרע של עקבתא דמשיחא: עיקר הפיתוי הוא בכך שתלמידי חכמים מושפלים בעיני הבריות מחמת עניותם, בעוד שהעולם מעריך את מרובי הכסף והזהב. בכך חודרים הערכים של העולם החיצוני אל תוך ישראל, עד שבמקום שתלמידי חכמים יקבעו את הערך והכבוד, הם מבזים, והכסף הוא שקובע את המדד.

רבי ירוחם ממיר עומד על יסוד גדול בפרשתנו: עיקר אזהרות משה רבנו נסובות סביב סכנה אחת: שלא יתערבו ישראל בגויים ולא ילמדו ממעשיהם. "כי החרם תחרימם... למען אשר לא ילמדו" - כי עיקר המשחית לישראל הוא היצר הרע הבא מבחוץ, תרבות האומות.

סכנה זו אינה רק רעיון מופשט אלא מציאות חיה, המלווה אותנו לכל אורך הדרך, עד ימינו: תרבות זרה, תאוות ונורמות קלוקלות המקיפות אותנו מכל צד. הפסוק עצמו אומר בפשטות - "למען אשר לא ילמדו לעשות ככל תועבותם". אולם הגר"א במשלי מדייק אחרת: שני יצרים יש לאדם - פנימי וחיצוני. היצר החיצוני אינו רק הפיתוי של תרבות ותאוות זרות, אלא הלגלוג עצמו: "בעת שישים מגמת נפשו לעבודת ה' - ילעגו עליו, ויאמרו: למה לך זה?".

לעג זה אינו נעצר מבחוץ, והוא מחלחל פנימה. ככל שאדם שומע שוב ושוב את דברי הביטול והזלזול האלו, חודרת מערכת הערכים הזרה לליבו, עד שמה

יזמי חלקי כותבים

מאיר כהן | יזם קהילת קריצמן פ"ת | קב"ס כפר הנער זוהרים וועץ חינוכי בעיריית פ"ת

סיפורו של נער אחד שכמעט הלך לאיבוד, מלמד אותנו לפתוח עיניים

עם עוד נערים מרקע דומה, שיוכלו ללמוד את סודות המקצוע ולהתפרנס בכבוד.

המסר שלקחתי מהסיפור הזה הוא, שלא חייבים להיות אנשי חינוך דגולים, כדי לעזור לילדים ונערים שהתבלבלו בדרך. צריך פשוט ללכת עם עיניים פקוחות, לשים לב לסובבים אותנו, ולהבין את הצרכים שלהם. תסתכל סביבך, אולי אתה תהיה האחד, שירים את הנער מהמצוקה בה הוא נמצא כרגע.... אתה תהיה זה ששומע את הצעקה שלו לעזרה, ומושיט לו יד. כל אחד יכול, צריך רק רצון טוב, ואיכפתיות. לא סתם אומרים תמיד: 'כל נער צריך מבוגר אחד שיאמץ בו'.

נאמץ את זה ונראה ישועות.

עצמו לסטרס עד כדי עילפון... אתה חייב להציל אותו, תיכנס לסיפור, ואני סומך עליך שתדע מה לעשות" כך מסיים החבר שלי את השיחה.

לקחתי את מספר הטלפון של הבחור, ולמחרת נפגשנו ליד ביתו. ראיתי מולי נער מבולבל, ללא חשק ורצון להתקדם. נטול חברים, חסר שמחת חיים, ובעיקר מרגיש שאף אחד לא שומע את קולו ואין לו עם מי לדבר את אשר על ליבו. גם בשיבה בה הוא למד, לא מבינים אותו, הוא מרגיש בודד, ולא טוב לו. אמרתי לו: תקשיב, אתה בחור כמו כולם, ואין שום סיבה בעולם שתרגיש כך. מגיע לך להיות במקום עם חברים, זה יהיה הכי טוב עבורך. הצעו הראשון היה להכניס אותו למדרשת ערב, בה אני עובד. יצרנו שם סביבה חברתית עבורו, ואחרי הרבה שיחות מלב אל לב, הבנו יחד מה הוא צריך. פעלתי כדי להכניס אותו למוסד לימודי ליד הבית, שם הצליח וסיים 12 שנות לימוד חובה. בהמשך פתחנו קורס ברמה גבוהה של לימודי ספרות, אליו הוא הצטרף, יחד

לילה אחד, לפני כ-4 שנים, אני מקבל שיחת טלפון מחבר שמתנדב כנהג אמבולנס של ארגון הצלה פ"ת. הוא כרגע במשמרת, והוא מספר את הסיפור הבא: "קיבלנו קריאה שגרית על נער שמפרס. כשהגענו לכתובת, ראינו נער כבן 16 שמפרס, אבל די מהר הבנו שהסיפור כאן גדול יותר. החבר שלי, נהג האמבולנס, לקח אותו לשיחה בצד, ושמע ממנו סיפור עצוב על מצוקה ובדידות, ועל איך הוא מכניס את עצמו בכוח לסטרס עד כדי פרכוס..."

הוא אמר לצוות שהיה אתו, אנחנו יכולים לסמן וי על המקרה, לפנות אותו לביה"ח, ולהמשיך במשמרת על האמבולנס.... אבל כאן יש משהו מעבר למקרה אמבולטורי. יש פה נער שצועק לעזרה, נשמה שחייבים להציל אותה.

זה היה השלב שבו הוא מתקשר אלי, ואומר לי בקול ברור שלא משתמע לשתי פנים: 'מאיר, יש לנו פה נער במצוקה. הוא רב עם אבא שלו, שדורשת ממנו שיחזור ללמוד בשיבה, הוא לא רוצה והוא מכניס את

אלול בקהילות חלקי

בקהילות שלנו מחוברים ללוח השנה הישיבתי, ועם פתיחת זמן אלול, מתחוללת תנופת פעילות בקהילות חלקי בכל רחבי הארץ. השבוע ניתן למחלקת הגרפיקה הנהדרת שלנו, לספר דרך שלל מודעות - המותאמות לכל קהילה וקהילה לפי סגנונה, ומבשרות על פעילות אלול המתקיימת בקהילה, לרגל חודש הרחמים והסליחות, בו כל אחד מאיתנו מבקש להיות טוב יותר, קרוב יותר.

תחילת הזמן באלעד

מעלה עמוד

רמת בית שמש ג

פ"ת מרכז העיר

ב'חלקי בקהילתי' מחכים לך! 'חלקי בקהילתי' - גם החלק שלך!

chelki.co.il helkioffice@gmail.com 02-6260115

תיאטרון החיים

דרך התבוננות פנימית, ברגע של רוגע, נלמד להפריד בין הצגה ומציאות

את הכוחות שכבר קיימים בנו. יהודה נשאר בסוף בלי הצגות, וגם אנחנו כהורים יכולים לשאול את עצמנו מה הם המקומות האמיתיים והחזקים שלנו? איפה אנחנו עומדים מתוך עוצמה פנימית, ולא תלויים במה יגידו?

במקום בו אנחנו אמיתיים עם עצמנו, שם טמונה החוזקה שלנו. חודש אלול הוא הזדמנות להזכיר לעצמנו את הכוח שבאמון שמעניק יציבות, וביכולת שלנו לעמוד מול אתגרי החיים והילדים מתוך לב שלם וחזק.

נ.ב. למי שדאג, יהודה קיבל את החיסון (יחד עם אבא, אמא, וארבע סוכריות טובים בטעמים שונים)

ולאחר מספר דקות נמצא הבחור. הוא בא ומראה לי נקודת חן על כף ידו (!) כאן, מזמן קיבלתי את החיסון!

הבנתי שיש לי עסק עם דברן גדול, ופחדן עוד יותר גדול. גאוותו לא נסדקה גם בדרך לחדר האחות. הוא עלה במדרגות כשהוא מפטיר לסובבים, "איזה כיף הולך להיות..." את מה שקרה בתוך חדר האחות הסגור, כבר קראתם בהתחלה. שם בפנים, כשכל ההגנות שלו, החברים שלו והכבוד שלו נשארו בחוץ, ראיתי את יהודה האמיתי, הפשוט, ללא כיסויים והצגות. מאוחר יותר חשבתי על המקרה, ואמרתי לעצמי, שנכון, לפעמים יש כל מיני עֲכָבוֹת חיצוניות שמונעות מאיתנו להיות מי שאנחנו באמת, השאלה היא אם נזכה להיות כמו יהודה האמיתי ללא החומות המגינות, או שגם כשאנחנו עושים חושבים עם עצמינו, בלי שום הפרעות והגנות אנחנו עדיין 'גברים' במושגי החיים.

אלול הוא זמן להתבוננות. זמן עבורנו כהורים להתבונן פנימה, לגלות מחדש

לא רוצה! לאאאאאאאא... הצעקות הגיעו מחדר האחות עת הגיע תורו של יהודה לקבל את החיסון של כיתה א' (למי שמתעקש: שעלת, חצבת, אדמת, אבעבועת רוח ועוד מבצע 1+1...). יהודה הוא 'גבר' במושגי כיתה א'. הוא הכי אלוף בכדורגל, יש לו נעליים שעושות רעש, והכי חשוב, הוא הופך לפחות 15 קלפים בנאקום של כנפי יונה (תחסכו ממני את ההסבר, תשאלו כל ילד ממוצע בחיידר). בקיצור, יהודה חי מההמולה החברתית וההערצה סביבו. כשנכנסתי לכיתה והודעתי שיש חיסונים, יהודה קפץ ראשון ואמר: אני לא מפחד! זה הכי קל בעולם! אני רוצה להיות ראשון! וכמובן שכל הכיתה נסחפה אחריו.

יום החיסון הגיע, ואני כמחנך, מתכוון להשתמש עם יהודה בתור נחשון בן עמינדב (משבט...) שיכנס ראשון לחדר האחות, אלא שהנ"ל נעלם מן העין, אז קראתי לאמיץ הבא ברשימה. הדקות עוברות, רוב הכיתה כבר חוסנה, ויהודה? אינו בנמצא. אני ממנה משלחת חיפושים

לילדי חלקי

מנדי פרומר

חידות לכל המשפחה לשולחן שבת

לע"ר שמואל בן ר' דב וזבורה בת אברהם שמואל הכהן

חידות לשבת

- א. נביא המתנבא בשמם, יומת
- ב. הפסוק אומר שהלוי יכול לבוא למקדש מתי שירצה. איך נכתב בלשון הפסוק "מתי שירצה"?
- ג. אם אני פולש לשטחו של השכן שלי, מה אני "מסיג"?
- ד. אם מתבלבלים בין הדברים האלה, צריך ללכת אל הכהנים או לשופט. (2 צמדים, שניהם בד')
- ה. איך השופטים צריכים לבדוק את העדים?
- ו. באיזו מילה מתאר הפסוק את זה שהברזל נשמת מהגרזן?
- ז. איך נקרא עד שאומר שקר על משהו באופן מכוון מלכתחילה?
- ח. איך נקראת החגיגה שעורכים בתום בניית בית חדש?
- ט. אותם מותר לנו לקחת בשבי מעיר שנלחמת בנו (ואין חיוב להורגם)
- י. איך נקרא מכשף באמצעות עצם של חיה? (רמז: שם החיה הוא ידוע)
- כ. מי מדבר עם העם לפני שיוצאים למלחמה?
- ל. למה הולכים לעיר? איזו מלאכה הולכים לעשות שם?
- מ. שלושה דברים שהגויים עושים ואסור שיהיה איש כזה בעם ישראל
- נ. אסור שיהיו למלך הרבה כאלה
- ס. מה עוד אסור שיהיה למלך הרבה?
- ע. מצווה מפורסמת מאוד שיש בפרשה וקשורה לחלל שנמצא בשדה
- פ. אחד משבעת העמים שחיו בארץ
- צ. שם נרדף לירח ולכוכבים
- ק. עוד משהו שהגויים עושים ואסור שיהיה איש כזה בעמנו. מהו?
- ר. מה עלינו לבער מקרבנו?
- ש. אם יש בהם מום, אסור ליבוח אותם (שני סוגי בהמות, שניהם באות ש')
- ת. מה אנחנו צריכים להיות עם ה'?

אֵל אֱלֹהֵינוּ	אֵל אֱלֹהֵינוּ	אֵל אֱלֹהֵינוּ	אֵל אֱלֹהֵינוּ	אֵל אֱלֹהֵינוּ	אֵל אֱלֹהֵינוּ
אֵל אֱלֹהֵינוּ	אֵל אֱלֹהֵינוּ	אֵל אֱלֹהֵינוּ	אֵל אֱלֹהֵינוּ	אֵל אֱלֹהֵינוּ	אֵל אֱלֹהֵינוּ
אֵל אֱלֹהֵינוּ	אֵל אֱלֹהֵינוּ	אֵל אֱלֹהֵינוּ	אֵל אֱלֹהֵינוּ	אֵל אֱלֹהֵינוּ	אֵל אֱלֹהֵינוּ
אֵל אֱלֹהֵינוּ	אֵל אֱלֹהֵינוּ	אֵל אֱלֹהֵינוּ	אֵל אֱלֹהֵינוּ	אֵל אֱלֹהֵינוּ	אֵל אֱלֹהֵינוּ
אֵל אֱלֹהֵינוּ	אֵל אֱלֹהֵינוּ	אֵל אֱלֹהֵינוּ	אֵל אֱלֹהֵינוּ	אֵל אֱלֹהֵינוּ	אֵל אֱלֹהֵינוּ
אֵל אֱלֹהֵינוּ	אֵל אֱלֹהֵינוּ	אֵל אֱלֹהֵינוּ	אֵל אֱלֹהֵינוּ	אֵל אֱלֹהֵינוּ	אֵל אֱלֹהֵינוּ

למצוא חן או שכל טוב

”
**אין צורך להיות נחמדים
 וחמודים, לשכנע את כולם
 שאנחנו צודקים**

אלוקיך.”

שתי הדתות הגדולות, אכן דוגלות בהגדלת מספר המאמינים כל העת. הנצרות מבקשת להכניס תחת כנפי הכנסייה, את כל יושבי תבל. הכנסייה, אם אני מבין נכון הן 'אהבה' ו'רחמים', כיאה לדת רצחנית שנהרות דם נשפכו וזרמו בשמה. גם כיום, מושקעים מיליארדים בפעילות מיסיון, להפצת הנצרות ברחבי העולם. אצל המוסלמים, מניפים את חרב האיסלאם, ומפנטזים להשליט בכוחה את הדת צמאת הדם, על כל העולם.

”גר שבא להתגייר בזמן הזה” - שנינו במסכת יבמות - ”אומרים לו: מה ראת שבת להתגייר? אי אתה יודע שישראל בזמן הזה דוויים, דחופים, סחופים ומטורפין, ויסורין באין עליהם?” אדם בא מרחוק ומבקש להצטרף אלינו, ואנחנו... לא חיבוקים ונשיקות, לא כמה טוב שבת הביתה. ממש לא. היהדות, אומרת לכל מגיש בקשת גרות, כבר בשלב מילוי הטפסים: אולי תנסה לחשוב עוד פעם. חבל עליך, ישך חיים יפים, למה לך?

גם כשהעולם כולו שונא ומתעב אותנו, משוכנע שאנחנו פסגת הרוע, חלכאים

מסביב יהום הסער, כולם כמעט מסכימים שבחורי הישיבות לא בסדר. השמאל מתעב דת, המרכז מתעב קיצוניים. הימין מסכים שצריך לשלב והדתיים הלאומיים תמימי דעים כרגיל. עכשיו יש לנו גם את החברה שלנו, שמתביישים בקיצוניות, וטוענים בתוקף שמשוהו חייב להשתנות. אי אפשר להמשיך ככה, וזה ממש חילול השם שלומדי התורה הם מחוץ למשחק.

קשה להיות בעמדת מיעוט, בטח כשכל כך הרבה בוז ולעג מופנים מכל כיוון. יותר נעים להתרפק אל חיקו החמים של הקונצנזוס, להתערסל בשלל הסכמות מחבקות. אז כדי להזכיר את מקומנו, כצאצאי אברהם העברי העומד מהעבר האחד כשכל העולם מהעבר האחר, אולי כדאי שנתמקד השבוע במבט שלנו על מיעוט, ועד כמה אנחנו מוטרדים מכך שרוב האנושות סבורה אחרת.

הרמב"ן בפרשתנו, מבאר את איסור האשרה, באופן מחודש. האשרה אינה העבודה הזרה בעצמה. היא רק משמשת תמרוז או שלט פרסום המכוון את עובדי הע"ז אל מקום הפולחן. פרסום שקורא למאמינים לבוא ולהצטרף, הוא מגונה מאוד, ועל האשרה נאמר: "אשר שנה ה'

ונדכאים בזויים או אימפריאליסטים שוחטים תינוקות מרושעים. אנחנו משוכנעים בצדקת דרכנו, ואין לנו שום צורך לגייס מאמינים נוספים לאמונתנו. הם לא יחזקו את שרירי הביטחון העצמי שלנו. לא מרובנו חשק בנו ה', כי אנחנו המעט מכל העמים.

גם בתוך עם ישראל, יש כיתות שעסוקות בהפצה לכל עבר, או בפריצה לשווקים חדשים. (יש אבן בח"ן, שמעתי פעם מאדם גדול) מנסות לצרף מאמינים נוספים לשיטתם. אבל יהודים לא מחפשים לשכנע, לגייס, ולהגדיל את המפלגה שלהם. טוב לנו כמו שאנחנו. ריקודי השנאה והתיעוב שמתחוללים סביבנו ומתגברים כל הזמן, אינם מזיזים אותנו. אנחנו לא מחפשים למצוא חן, רק שכל טוב עד ליום בו אשריהם ייכרתו ופסיליהם יישרפו באש.

חלקי בארץ החיים

ברוך יערי

**אם יתקע
 שופר בעיר
 ועם לא יחרדו**

תקיעת שופר בחודש אלול,
 ירושלים תשפ"א

מו"ל: חלקי בקהילתי
 יזמות קהילתית תורנית.
 מייסד: הרב"ג ברוך צבי גרינבוים
 עורך: אהוד בן יהודה

כותבים קבועים:

הרב אפרים קרלינסקי, הרב דב הבין, הרב שלמה ליפשיץ,
 הרב זאב קצנלבון, הרב נתנאל זליקוביץ,
 הרב עלי מורגנטרן, הרב יעקב שאפנס, ברוך יערי
 עיצוב גרפי: נמיק פרסום, עיצוב גרפי: מירי 054-8420999

חלקי בקהילתי

חלקי בקהילתי:
 רחוב קה"ת 14 ירושלים

מרכז מידע ארצי:

02-6260115

cheli.co.il

helioffice@gmail.com

חרדי עובד ומרגיש לבד?
'חלקי בקהילתי' - תרגיש בבית

חלקי בקהילתי 02-6260115

הקול הקורא

הוא לא חופיע בדציבלים,
גם לא על הבמות הגדולות.
רק בשקט בשקט...

ואני? די לי בקב חרובים, אחד אני מתוך שישם ריבוא, לא שר אלפים גם לא שר עשרות, לא מן המשוררים אף לא מהשוערים. איש פשוט שלעולם לא ישמע את הקול.

וכאשר ויתרתי, פרשתי, הפסקתי את החיפוש אחר הקול, נדמו לאיטם כל הקולות. הצועקים, המבקשים, דורשים, לוחצים, מאשימים, מנמיכים.

ואז, כאשר לא נותר עוד קול, בתוך דממה דקה שמעתי, קול אל נשמתי, קולה של נשמתי, והיה הקול קורא, לא ברעש ולא בכח, בקול דממה קרא אליי קולי, א-ל-ו-ל.

זועקים, מתחננים, מחננים, פורטים על נימל הלב, מתגעגעים, דבקים, אך את קול הקורא לא שמעתי.

כיום איני נער, עתותי אינם בידי לשוט ברחובות לחפש את הקול החמקמק. השלמתי עם המציאות, והיא השלימה אתי, לעולם לא אשמע את הקול. הוא שמור

לאחרים, בני עלייה, בני מעלה. לטובים שבינינו, לטהורים, לזכים, לאלו שלא הוכתמו בנפתולי החיים.

חיפשתי אותו, את הקול הקורא. מקטנות שמעתי עליו, טרם היותי לאיש. סביבי שמעו אותו כולם, תיארו את הקול הגדול והנורא. חוצב הלהבות, בוקע הרקיעים, קורא בלהט.

גם אני תיארתי אותו, יראתי להודות שחרש אני, שאוזני אטומות. מעולם לא שמעתי את הקול. סיפרתי על קולות וברקים, קול גדול ולא יסף, התפייטתי על הדרו של הקול שובר הארזים, כולם האמינו חשבו ששמעו אני, אך אני תמונה ראיתי זולתי קול.

בימי עולמי עת מרץ הנהורים פכח בי, יצאתי לחפשו ברחובות העיר, עד שאמצאנו אאחזו ולא ארפה. חיפשתי בצלילים ובצלילים, בין יושבי בית המדרש וברקים, קול קרנות. רקדתי על רכבים בדילוג שכולו אהבה, יצאתי למבצעים, נטרתי הכרמים, תיקנתי את עצמי ואת אחרים, הגיתי בספרי מוסר המשרבים את הנפש בשפתיים דולקות, זעקתי עננו בין אלפי אנשים, וטאטע לבדי בעומק היער. התחזקתי, התחברתי, אלפי קולות שמעתי, צועקים,

דובי וינברג | יזם קהילת אוהלי אליעזר - ב"ב

באשר הוא שם

באשר הוא כאן

לפני כמה שנים פתחנו כולל ערב, שנועד לבני השכונה שיצאו לעבוד - כדי שתהיה להם בשעות הערב מסגרת לימוד מסודרת. אך מהר מאוד שמתי לב לתופעה כואבת: לא מעט בוגרי ישיבות טובות בחרו שלא להצטרף.

הם לא אמרו זאת במפורש, אבל בין המילים והשתיות עלתה תחושה ברורה - "מה לנו ולזה? הרי אנחנו כבר עובדים... אנחנו לא באמת שייכים עוד לעולם התורה". הבנתי שיש כאן תופעה: בוגרי ישיבות שמרגישים שאם יצאו לעבודה - הם כבר לא חלק מעולם התורה. או שאתה אברך, או 'בחוץ'. מכאן נולד הרעיון לכתוב את הספר "באשר הוא שם".

המסר המרכזי הוא: לא משנה היכן ובאיזה שלב בחיים אתה נמצא. בקומה ה-30 של משרד עורכי דין, בעולם ההייטק, במכירות, או בכל תחום אחר - גם שם אפשר להיות חיבור עמוק לבורא עולם ולתורה.

החיים בעולם המעשה אינם סתירה לעבודת השם, אלא מהלך נוסף בה, כפי שכותב ה"מסילת ישרים": "וכבר יכול להיות חסיד גמור - איש אשר לא יפסוק מפיו הלימוד - כמו מי שמפני צרכו הוא בעל מלאכה פחותה...".

מסרים כאלו, שזורים בסיפורים ובמשלים, שהופכים את הרעיונות לחיים ונוגעים ללב, הם לב היצירה שנקראת 'באשר הוא שם'.

באותם ימים בהם התחלתי בכתובת הספר, החל גם הרב גרינבוים לראות את התופעה בעין מערכתית ורחבה, והוא ייסד את ארגון "חלקי" בקהילתי. מטרת הארגון הייתה לחבר מחדש את אותם "זאבים בודדים", בוגרי ישיבות שנדחקו לשוליים, ולבנות להם קהילה, שייכות ותחושת בית אמיתית בתוך עולם התורה.

התחלתי לכתוב מאמרים לעלון של "חלקי", ומשם הדברים קיבלו תנופה והפכו לספר של ממש על פרשיות השבוע. בסייעתא דשמיא הוא התקבל בהתלהבות עצומה - תוך חודש וחצי אול כולו מן החנויות. עדות לכמה צורך קיים בנושא.

בימים אלו ממש יוצא לאור גם חלק ב' - על מועדי השנה, הממשיך את אותו קו, בתפילה שבעזרת ה' גם הוא יצליח, כמו קודמו, לעורר לבבות - לחזק, להאיר ולחבר מחדש.

והשיאנו את פרפת מועדיך

הספר שכנע לבבות והאיר את פרשיות התורה בתבונות מרשיות, ממשיך במסע עם ספר חדש ומיוחד על מועדי השנה: **'באשר הוא שם - על המועדים'**

מונח בצורה מרתקת בליווי סיפורים ומשלים, בדרך שתצליח לחבר את כל בני המשפחה למועדי השנה ואת מר נוסף, עמוק, שילא ישיבת.

הוצאה ונפיקה: "פיה" יזם יעקב לחסיין בחנויות הספרים המובחרות
הספר "באשר הוא שם" הוא ספר חדש ומיוחד על מועדי השנה, הממשיך את מסעו של הסופר דובי וינברג. הספר כולל סיפורים ומשלים המאירים את פרשיות התורה בתבונות מרשיות. הספר יצא לאור ב-2023 ונמכר במהרה. ניתן להשיג אותו בחנויות הספרים המובחרות או ישירות מהוצאה.

0599-585-581 | www.pitha.co.il | יעקב לחסיין